

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 1376-ҳадис

1376/3350 – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: يَلْقَى إِبْرَاهِيمُ أَبَاهُ آزَرَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَعَلَى وَجْهِ آزَرَ قَتْرَةٌ وَعَبْرَةٌ، فَيَقُولُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ: أَلَمْ أَقُلْ لَكَ لَا تَعْصِنِي؟ فَيَقُولُ أَبُوهُ: فَالْيَوْمَ لَا أَعْصِيكَ، فَيَقُولُ إِبْرَاهِيمُ: يَا رَبِّ إِنَّكَ وَعَدْتَنِي أَنْ لَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ، فَأَيُّ خِزْيٍ أَحْزَى مِنْ أَبِي الْأَبْعَدِ؟! فَيَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى: إِنِّي حَرَمْتُ الْجَنَّةَ عَلَى الْكَافِرِينَ، ثُمَّ يُقَالُ: يَا إِبْرَاهِيمُ، مَا تَحْتَ رِجْلَيْكَ؟ فَيَنْظُرُ، فَإِذَا هُوَ بِدِيخٍ مُلْتَطِخٍ، فَيُؤْخَذُ بِقَوَائِمِهِ فَيُلْقَى فِي النَّارِ.

1376.3350. Абу Ҳурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам шундай дедилар: **«Қиёмат куни Иброҳим отаси Озарга йўлиқади. Озарнинг юзини зулмат ва чанг босган бўлади. Иброҳим унга: «Менга осий бўлмагин», демаганмидим?»** дейди. Отаси: **«Бугун сенга осий бўлмайман»,** дейди. Иброҳим: **«Эй Роббим, қайта тирилтириладиган кунларида мени шарманда қилмасликни менга ваъда қилган эдинг, (раҳматингдан) йироқ отамнинг шармандалигидан ҳам ортиқ шармандалик борми?!»** дейди. Шунда Аллоҳ таоло: **«Мен жаннатни кофирларга ҳаром қилганман»,** дейди. Сўнгра: **«Эй Иброҳим, оёқларинг остидаги нима?»** дейилади. Қараса, (қонга) беланган сиртлон турган бўлади, уни оёқларидан ушлаб, дўзахга улоқтирилади».

Изоҳ: Аллоҳ таоло Иброҳим алайҳиссаломнинг қалбидан Озарга бўлган ачинишни кетказиш учун уни ўша ҳолатда кўрсатади.

Манба: hadis.islom.uz

